

„Hle – všechno tvořím nové!“ (Zj 21,5)

Kázání Petra Hrušky na Loretě, 9. 5. 2009 německy, 12. 5. 2009 česky; první: Zj 21,1–5a, evangelium: Lk 2,41–52

Vážení farníci, ušlí poutníci, milí bratři a sestry v Kristu!

Mám velkou radost, že jste dnes, když zahajujeme novou poutnickou sezónu, také připutovali na Loretu, abyste zde společně slavili eucharistii v tomto krásném velikonočním čase a mariánském měsíci máji.

Na konci dnešního evangelia jsme právě slyšeli tato slova:

„Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. Ježíš prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí“ (Lk 2,51-52).

Tato slova podle mě vyjadřují nejhlubší srdce naší Lorety. Jak všichni jistě víme, srdcem poslání poutního místa Maria Loreto je totiž poselství jedné staré legendy, která je krásnou ilustrací právě těchto slov.

Tato legenda vypráví, že dům, ve kterém žila Svatá Rodina v Nazaretě, andělé v době křížáckých válek přenesli na místo zvané Loreto v Itálii. Tento nazaretský domek je pro nás symbolem přijetí nabídky Boží lásky, která plodí život, symbolem tiché krásy a pokoje.

Podle Lukášova evangelia, které jsme právě slyšeli, Maria v nazaretském domku *„to všechno uchovávala ve svém srdci“* a Ježíš *„prospíval oblibou u Boha i u lidí“*.

A právě toto je tím, po čem i my toužíme zde, na naší Loretě:

- Toužíme po srdci, které je vnímavé pro Boží slovo, jako bylo srdce Mariino.
- Toužíme po tom, abychom prospívali v oblibě u Boha i u lidí, jak tomu bylo u Ježíše.

Cesta k farní obci, která má takovéto mariánské srdce a která vede takovýto Ježíšovu životu podobný život je však dlouhá. Na takovéto cestě jsme nutně prožili a ještě jistě prožijeme dny, které jsou dny hledání. Jak jsme to četli v evangeliu:

„Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho“ (Lk 2,45).

Hledali Ježíše dlouhé tři dny („tři dny“ jsou v Písmu symbolem úplné smrti, symbolem odumření našim vlastním představám a sobectví; po třech dnech už člověk může doufat jen ve vzkříšení...). Hledali jej v Jeruzalémě, ve velkém nebezpečném městě, které může být chápáno jako jakýsi protiklad malého bezpečného Nazaretu. Myslím, že tyto tři dny můžeme považovat za jakousi druhou „temnou noc“ Panny Marie. (První temnou noc si prožila po Ježíšově početí, když Josef nevěřil, že dítě pochází od Boha, a když pak museli prchat do Egypta.)

A přece – uprostřed této temné noci Maria měla naději. Možná, že ve svém srdci tehdy již koutkem oka zahlédla nebeský Jeruzalém, onen *“nový Jeruzalém”* z dnešního prvního čtení, *“svaté město”*, které *“sestupuje z nebe od Boha”*, a které je *“vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha”* (Zj 21,2). Možná, že Maria také již z dálky slyšela onen *“mohutný hlas od trůnu”*, který volal: *“Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem, a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pominulo... Hle – všechno tvořím nové!”* (Zj 21,3-5).

Také lidé z Lorety museli putovat dlouhou temnou nocí, vedeni jen nadějí, že *Bůh bude s nimi přebývat* – že bude přebývat i v jejich nových provizorních příbytcích, uprostřed jim doposud cizích měst, uprostřed cizích sousedů.

Lidé z Lorety – to jsou samozřejmě především starousedlíci ze Starého Hrozňatova a z celého širokého okolí. To jsou lidé, kteří byli po válce vyhnáni ze všech ostatních částí Sudet. „Loretánští lidé“, to jsou však také – symbolicky řečeno – všichni lidé, kteří museli uprchnout ze svých domů, ze svého rodného kraje – Češi, Židé a mnoho dalších před válkou, během války a po válce. To jsou také lidé, kteří ještě včera či dnes museli a musejí utíkat ze své rodné země: z dřívějších komunistických zemí, ale také z Ugandy, Kosova, Somálska, Súdánu, Palestiny, Vietnamu, Severní Koreje, Kuby, Iráku...

„Loretánští lidé“, to jsou všichni, kteří na čas či natrvalo ztratili svoji vlast jen proto, že někteří jiní si mysleli, že jejich národ je něčím víc než ostatní národy. Jen proto, že někteří jiní si mysleli, že je nespravedlnost možné léčit novou nespravedlností. Jen proto, že někteří jiní si o nich mysleli, že právě oni jsou vinni zločiny svých předků, svých státních představitelů, svých současníků. Jen proto, že většina lidí měla strach něco včas udělat proti totalitním ideologiím nacismu a komunismu.

Naše Loreta, po dlouhé, komplikované a bolestné historii, se pro nás dnes stala velkým *zaslíbením*, ale také velkou *výzvou*:

Tato Loreta,

- v sedmnáctém století chebskými jezuiti vybudovaná;
- mnohými poutníky z Čech i Bavorska navštěvovaná;
- na farní kostel pro okolní obce povýšená;
- zmatky a chaos období vlády nacistů přeživší;
- kvůli vyhnání německých obyvatel od mnohých krajanů opuštěná;
- za zakázané pásmo střežící železnou oponu komunistického režimu prohlášená;
- do podoby zbořeníště zarostlého travou, stromy a křovím zchátralá;
- mnohými dobrými lidmi z Německa i z Čech společně znovu obnovená;
- plzeňským biskupem Františkem nově konsekrovaná;
- a již delší dobu jako místo smíření a setkávání sloužící...

... tato Loreta je pro nás především velkou výzvou: Výzvou k tomu, abychom měli srdce, které je otevřeno Božímu slovu, jako bylo srdce Mariino. Výzvou k tomu, abychom prospívali v oblibě u Boha i u lidí, jak tomu bylo u Ježíše. A výzvou, abychom na těchto základech otevřeného srdce a sloužícího života stavěli a pro druhé dokořán otevírali společný dům, kam mohou přicházet všichni lidé a prožívat tam hluboké uzdravení svých bolestí, smutků, zranění, hněvu a nenávisti.

V tomto smyslu bych rád citoval slova, která biskup František Radkovský pronesl zde na Loretě před téměř již 15 lety (Maria Loreto, 1. 10. 1995):

Jsmo jeden Boží lid a máme být staviteli mostů přátelství, usmíření a porozumění mezi našimi národy. Je k tomu třeba navazovat přátelství mezi rodinami, mezi jednotlivci i mezi obcemi přes hranice, a tím budovat vzájemnou důvěru a odstraňovat předsudky. Je dále třeba znát společnou historii s jejími klady a zápori, abychom se mohli podílet s úspěchem na hojení zranění z minulosti. A je též potřebné, aspoň podél hranic, se učit jazyk sousedů, abychom mohli lépe pěstovat vzájemné kontakty a lépe se poznávat.

My, křesťané, máme mnohem víc společného, než ostatní naši spoluobčané z obou zemí. Proto jsme povinni víc pro vzájemné smíření a dobré soužití udělat. Modlitbou i skutkem.

... a konečně, tato Loreta je pro nás také velkým zaslíbením: Zaslíbením Boží věrnosti, která vydrží uprostřed každé naší temné noci. Zaslíbením toho, že Bůh bude přebývat i v našem středu a že i my budeme jeho lidem. Lidem Božím, ve kterém mají všechny národy, rasy i jednotlivci své místo. Zaslíbením, že Bůh i po našich dnešních osobních i společenských trápeních i nám setře každou slzu z očí, že jednou skutečně již nebude žádná smrt, ani zármutek, ani nářek, ani bolest...

Zaslíbením, že Ježíš i nám dnes říká:

„Hle – všechno tvořím nové!“ (Zj 21,5)